

[Εμπιστευτικά] Προπονητές

Γιάννης Κ. Πρετεντέρης | ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ 01/06/2016 08.00 |

Από τότε που υπάρχουν ομαδικά αθλήματα όλες οι σχετικές κουβέντες περιλαμβάνουν το προαιώνιο φιλοσοφικό ερώτημα.

Ποιος φτιάχνει την ομάδα; Οι παίκτες ή ο προπονητής;

Προφανώς τελεσίδικη απάντηση δεν υπάρχει την εποχή του Διαμαντίδη και του Ρονάλντο, του Ομπράντοβιτς και του Πεπ Γκουαρντιόλα.

Προσωπικά έχω καταλήξει σε μια ενδιάμεση άποψη. Οι παίκτες φτιάχνουν τους προπονητές και οι προπονητές τις ομάδες.

Ετσι, ο Σπανούλης έκανε τον Σφαιρόπουλο πρωταθλητή, αλλά ο Πεδουλάκης έχασε τρία σερί από τον Ολυμπιακό (τα δύο στην έδρα του) και συνεπώς ο Παναθηναϊκός πρέπει να βρει προπονητή που ξέρει ποιος είναι ο Ραντούλιτσα.

Συγχωρήστε με για την εισαγωγή - είναι ίσως που βλέπαμε τον κορυφαίο έλληνα καλαθοσφαιριστή των τελευταίων δεκαετιών για τελευταία φορά στο παρκέ...

Είναι όμως μια καλή εισαγωγή για την Κεντροαριστερά. Διότι, τελικά, τι χρειάζεται πρωτίστως η παράταξη; Προπονητή ή παίκτες;

Εδώ το δίλημμα δεν είναι δύσκολο να απαντηθεί: χρειάζεται και τα δύο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Σημίτης είναι ο κορυφαίος πρωθυπουργός των τελευταίων δεκαετιών. Για έναν απλό και αυταπόδεικτο λόγο: διότι το 2004 παρέδωσε στον διάδοχό του την καλύτερη Ελλάδα της σύγχρονης Ιστορίας της.

Αυτό το αποδεικνύουν αδιάψευστα οι αριθμοί και δεν το αμφισβητούν ούτε οι φανατικότεροι επικριτές του.

Πώς να το αμφισβητήσουν άλλωστε; Δεν νομίζω να υπάρχει σήμερα ούτε ένας Έλληνας με στοιχειώδη νοητική επάρκεια που να μη νοσταλγεί την Ελλάδα του 2004. Προσωπικά και εθνικά.

Αλλά από τότε πέρασαν δώδεκα χρόνια. Ο Σημίτης είναι πάντα ένας οξυδερκής και ενήμερος πολιτικός - πρώτος αυτός προειδοποίησε τον Δεκέμβριο 2008 ότι θα χρεοκοπήσουμε και οι Ευρωπαίοι θα μας στείλουν στο ΔΝΤ...

Έχει δικιο λοιπόν όταν λέει ότι η ανασυγκρότηση της παράταξης (στην οποία ο ίδιος σταθερά συμβάλλει με συμβουλές και παροτρύνσεις) δεν μπορεί παρά να είναι έργο των νεότερων.

Για πολλούς λόγους. Αλλά και για έναν πολύ ουσιαστικό: επειδή οι νεότεροι δεν πρέπει να κρυφτούν πίσω από κανέναν Σημίτη. Πρέπει να βγουν μπροστά, να αναλάβουν ευθύνες και ρίσκα, να πιστωθούν το καλό και να χρεωθούν το λάθος.

Αυτό δηλαδή που έκανε ο Σημίτης το 1996. Και τους πήρε όλους αμπάριζα.

Με άλλα λόγια, η Κεντροαριστερά έχει ενδεχομένως ένα παράδειγμα και ένα υπόδειγμα. Εξακολουθεί να μην έχει προπονητή και παίκτες.

Τους οποίους δεν πρόκειται να αποκτήσει όσο συλλογίζεται το μικρό, το ιδιοτελές και το ελεγχόμενο, αντί να ανοιχτεί στο μεγάλο πέλαγος της Ελλάδας και της Ευρώπης.

Όπως δηλαδή έκανε ακριβώς πριν από είκοσι χρόνια - με τον Σημίτη...

ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ